Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Appelafdelingen)
15. september 2010

Sag T-157/09 P

Luigi Marcuccio
mod
Europa-Kommissionen

»Appel — personalesag — tjenestemænd — rimelig frist til at fremsætte et erstatningskrav — for sent fremsat — appel, der delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet«

Angående: Appel af kendelse afsagt af EU-Personaleretten (Første Afdeling) den 18. februar 2009 i sag F-42/08, Marcuccio mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A-1, s. 35, og II-A-1, s. 147), med påstand om ophævelse af denne kendelse.

Udfald: Appellen forkastes. Luigi Marcuccio bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Europa-Kommissionen har afholdt i appelsagen.

Sammendrag

1. Retspleje — stævning — formkrav
(Statutten for Domstolen, art. 21, stk. 1, og art. 53, stk. 1; Rettens procesreglement, art. 138, stk. 1)

2. Tjenestemænd — søgsmål — ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1 — frist for fremsættelsen
(Art. 236 EF; tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

3. Tjenestemænd — søgsmål — frister — erstatningskrav rettet til en institution
(Art. 236 EF; statutten for Domstolen, art. 46; tjenestemandsvedtægten, art. 90)

4. Tjenestemænd — søgsmål — frister — erstatningskrav rettet til en institution
(Statutten for Domstolen, art. 46; tjenestemandsvedtægten, art. 90)

5. Retspleje — søgsmålsfrister — forkyndelse af stævningen ved anbefalet brev
(Personalerettens procesreglement, art. 39, stk. 1, og art. 100, stk. 3)

1. Det fremgår af artikel 21, stk. 1, i statutten for Domstolen, der i henhold til samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse i proceduren for Personaleretten, og af artikel 138, stk. 1, i Rettens procesreglement, at stævningen bl.a. skal indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Den skal derfor indeholde en udtrykkelig angivelse af de grunde, som søgsmålet støttes på, mens en ren abstrakt opregning heraf ikke opfylder kravene i statutten og i procesreglementet. Denne fremstilling skal

endvidere, selv om den er kortfattet, være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar, og at Personaleretten kan træffe afgørelse i sagen, i givet fald uden at måtte indhente yderligere oplysninger.

Retssikkerheds- og retsplejehensyn kræver for at en sag eller nærmere bestemt et anbringende kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, på en sammenhængende og forståelig måde fremgår af selve stævningen. Navnlig påhviler det ikke Retten at undersøge, om der blandt alle de omstændigheder, som er blevet påberåbt til støtte for ét anbringende, er nogle, der ligeledes kunne anvendes til støtte for et andet.

(jf. præmis 27)

Henvisning til:

Retten, 23. marts 2010, sag T-16/09, Marcuccio mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis

2. En tvist mellem en tjenestemand og den institution, som vedkommende er eller var ansat i, der har til formål at opnå erstatning, henhører — når den udspringer af beskæftigelsesforholdet mellem den pågældende og institutionen — under anvendelsesområdet for artikel 236 EF (der har samme indhold som artikel 270 TEUF) og tjenestemandsvedtægtens artikel 90 og 91.

Den omstændighed, at artikel 236 EF og vedtægtens artikel 90 ikke indeholder nogen frist for fremsættelse af et krav på skadeserstatning, indebærer ikke, at en betingelse om, at kravet fremsættes inden for en rimelig frist, er retsstridig. Anvendelsen af disse bestemmelser, bl.a. på et krav om skadeserstatning, skal nemlig ske under overholdelse af Den Europæiske Unions almindelige retsprincipper såsom retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Disse principper er imidlertid, henset til forskrifternes tavshed herom, til hinder for, at institutionerne samt fysiske og juridiske personer uden tidsmæssig begrænsning kan tage retsskridt og dermed bl.a. risikere at svække en erhvervet retsstilling, og de medfører, at en rimelig frist skal overholdes.

Den omstændighed, at der efter en rimelig frist sås tvivl om en skadevoldende begivenhed, der er fremkaldt af en EU-institution inden for rammerne af dennes relationer til sine ansatte, påvirker således retssikkerheden mellem den pågældende institution og dennes ansatte og udsætter Den Europæiske Unions budget for udgifter, der er forbundet med en skadevoldende begivenhed, der ligger for langt tilbage i tid. Retssikkerhedsprincippet indebærer derfor et krav om, at de ansatte inden for rimelig tid fremsætter deres krav på erstatning for en skade, der angiveligt er forvoldt dem af en EU-institution, inden for rammerne af deres relationer med denne institution.

(jf. præmis 40-43)

Henvisning til:

Retten, 5. oktober 2004, sag T-144/02, Eagle m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3381, præmis 62; Retten, 26. juni 2009, sag T-114/08 P, Marcuccio mod Kommissionen, Sml. Pers. I-B-1, s. 53, og II-B-1, s. 313, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis; Retten, 23. marts 2010, Marcuccio mod Kommissionen, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis

3. En tvist mellem en tjenestemand og den institution, som vedkommende er eller var ansat i, der har til formål at opnå erstatning, henhører — når den udspringer af beskæftigelsesforholdet mellem den pågældende og institutionen — under anvendelsesområdet for artikel 236 EF og falder uden for anvendelsesområdet for artikel 46 i statutten for Domstolen. Den femårige forældelsesfrist, der er fastsat i denne bestemmelse, udgør således ikke det kriterium, der skal lægges til grund for vurderingen

af, om den omhandlede søgsmålsfrist er rimelig, men højst et relevant sammenligningsparameter ved denne vurdering, eftersom denne søgsmålsfrist ligeledes har til formål at garantere retssikkerheden inden for rammerne af erstatningssøgsmål, der anlægges mod Den Europæiske Union. Den omstændighed, at et krav er blevet fremsat, inden der er forløbet fem år efter det tidspunkt, hvor de berørte fik kendskab til den situation, som ligger til grund for deres krav, er ikke tilstrækkelig til, at det kan lægges til grund, at kravet er blevet fremsat inden for en rimelig frist.

(jf. præmis 45)

Henvisning til:

Retten, 23. marts 2010, Marcuccio mod Kommissionen, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis

4. Fastsættelse af fristen for anlæggelse af et erstatningssøgsmål er et retsspørgsmål. Da der i de relevante retsforskrifter ikke er fastsat nogen frist for fremsættelse af et erstatningskrav, der udspringer af arbejdsforholdet mellem en tjenestemand og den institution, som vedkommende er ansat i, skal kravet fremsættes inden for en rimelig frist, der fastsættes på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag. Selv om det herved alene er Personaleretten, der fastlægger og vurderer de relevante faktiske omstændigheder, med forbehold for en urigtig gengivelse af disse, foretager den herefter under Retten i Første Instans' kontrol den retlige subsumption af omstændighederne under hensyn til princippet om overholdelse af en rimelig frist.

(jf. præmis 47)

Henvisning til:

Retten, 23. marts 2010, Marcuccio mod Kommissionen, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis

5. I tilfælde, hvor Personalerettens Justitskontor har forkyndt en stævning for sagsøgte ved et anbefalet brev, er den forkyndelsesdato, der udløser fristen, den dato, hvor sagsøgte kvitterede for modtagelsen af det anbefalede brev.

(jf. præmis 69 og 70)

Henvisning til:

Retten, 23. marts 2010, Marcuccio mod Kommissionen, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis